

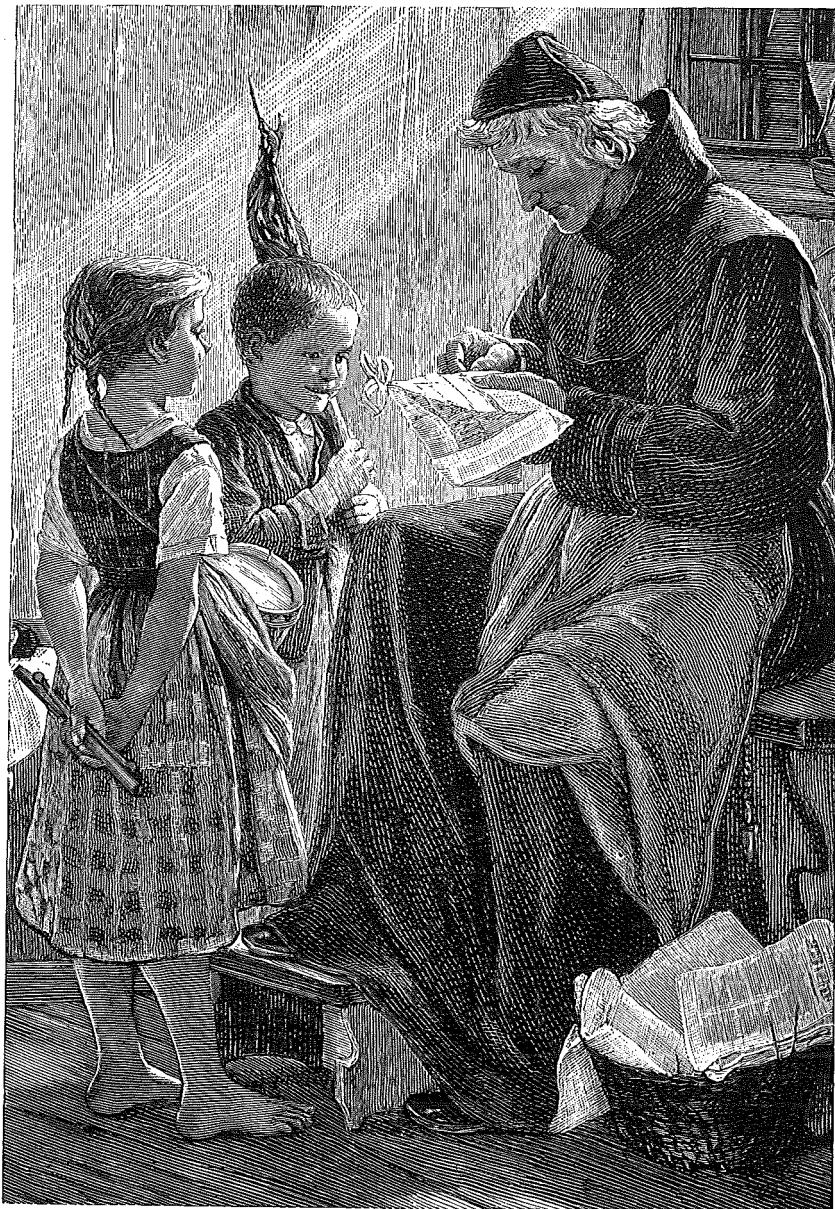
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 22.

1ste juni 1890.

18de aarg.

Munken og hans smaa venner.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstøb. I pakker til en adresse paa over 5 ekspfr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspfr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Moderløse børn.

(Slutning.)

Den stemme, som først sagde mig, at jeg trængte til en frelser, og som viste mig hen til Jesus, er nu forstummet. Det var en kahrtzdreng ombord paa det skib, med hvilket jeg først seilede til England. Vi havde en haard reise, og ude paa Atlanterhavet fik vi en saadan storm, at mit feige hjerte skak derved. Jeg mindedes, hvorledes min mor fordem i min barndom havde fortalt mig om Gud og sagt, at jeg aldrig behøvede at være bange i mørket; thi han var mig nær og vogtede paa mig; men nu gav denne tante mig ikke fred i hertet. Jeg søgte vel Guds nærhed og erkjendte, at det var hans røst, som talede i stormen; men jeg kunde ikke se op til ham som til en ven, og tanken om hans nærværelse bragte mig kun til at skjælve af frygt. Jeg havde levet saa længe i synd og uden Gud i verden, at han sikkert ikke vilde høre mig nu eller vogte paa mig i stormen. Hele mit forbigangne liv syntes i dette øieblik at staa klart for mig, og tanken om, hvor mørkt og ugudeligt det havde været, fyldte mig med fortvivelse. Da jeg nu hørte vinden hyle og bølgerne brøle og saa ud i det tætte mørke, søgte jeg, at der intet haad var for mig. I dette øieblik kom en kahrtsgut, som flere gange havde talt til mig om Frelseren, men som jeg og en af mine kamerater altid havde pleiet at gjøre nar af, forbi mig. Han havde bragt et hud fra kaptainen til styrmanden, og da han i mørket kom forbi mig,

syntes jeg, jeg hørte ham sige: „Jeg vil ikke frygte for ondt; thi du er med mig.“ (Ps. 23, 4.) Til enhver anden tid vilde jeg rimeligvis have leet af ham; men nu var jeg ikke oplagt til spøg, og næsten uden at vide af det sagde jeg, idet han gik forbi: „Er du ikke bange, Karl?“ thi selv rystede jeg af angst fra hoved til fod. Gutten blev staaende og sagde: „Nei, jeg er ikke bange. Naar stormene i vort hjerte engang er blevne stillede, saa kan de udbortes storme ikke mere angste os; vort hjerte er i havnen, og da har vi intet at frygte.“

O, frue, hvad vilde jeg i dette øieblik ikke have givet for at føle det samme, som den unge gut, skjønt jeg havde leet saa ofte før, naar han havde talt til mig om den sikre havn, og sagt, at det var tidsnok at søge i havn, naar stormen kom, men at vi ikke behøvede den, naar farten gik godt. Hvor husker jeg godt det sørgmodige blik, hvormed han pleiede at svare: „O, Smith, De skulde lære havnen at kjende, medens veiret er godt, førend stormen kommer.“

Just som han kom forbi mig, brød en vældig bølge ind over skibet, og midt i stormens og havets rasen hørte jeg endnu guttens stemme: „Kald paa Herren, Smith, kald paa Herren. Han har selv sagt: Kald paa mig paa nødens dag; jeg vil udfri dig“ (Ps. 50, 15). Og da, der i den mørkeste nat, som jeg nogensinde har oplevet, — og dog ikke den mørkeste; thi inden den var forbi, havde det første lysstjær skinnet ind i mit hjerte, — da raabte og bad jeg til Gud om frelse for min arme sjæl, saaledes som jeg aldrig før havde bedet. Men guttens røst hørte jeg aldrig mere; den bølge, som havde skyllet hen over skibet, havde ført den sjæl bort, som af alle ombord var bedst beredt til at gaa hjem til sin Gud. De ord: „Kald paa Herren, Smith!“ var sikkert de sidste ord, han havde talt her paa jorden. Om morgenen fandt jeg hans jakke; han havde taget den af for bedre at kunne hjælpe

folkene ved pumperne, og i lommen laa den lille bibel, som jeg saa ofte har seet ham læse i. Taarerne kom mig i øinene, da jeg slog den op og saa, hvor slidt den var ved brug. Her er den, frue, jeg har beholdt den bestandig siden, og Gud være takket, ved at læse i denne bog har jeg fundet tilgivelse for mine synder og fred i hjertet, og jeg har nu det sikre haab, at jeg arme synder engang skal komme til det hjem, hvor den kjære gut nu visseelig er, for den Frelseres skyld, der kom til verden for at frelse saadanne syndere som mig.

Denne bog har været min stadige ledsager, og med Guds hjælp blev den ogsaa midlet til at frelse en af mine kamerater, just den mand, som pleiede sammen med mig at spotte den stakkels Karl; han døde i fred, fordi han havde læst i denne velsignede bog. Han havde ogsaa ligesom jeg levet i synd og ugudelighed, og da han blev syg, turde han ikke tænke paa døden. Jeg læste da for ham; jeg havde nu selv fundet fred, og jeg syntes, jeg maatte hjælpe ham til ogsaa at finde den. Han fortalte mig om sit fordums liv, hvorledes han havde forladt sin stakkels, dødsfænge tone og børn og vidste ikke, hvad der var blevet af dem; og inden han døde, lod han mig love, at hvis jeg nogensinde kom tilbage til vort fædreland, skulde jeg søge at finde dem igjen og fortælle dem, at han angrede sit tidligere liv, og at han som en stakkels synder havde søgt forladelse ved Jesu fødder.

Han talte ofte om sine to smaapiger og bad Gud, at han vilde lære dem at kjende den kjærlighed, Frelseren har til dem, og skjønt deres far paa jorden havde forladt dem, saa vilde dog Herren selv være deres far. Det vilde have været mig en glæde, om jeg havde kunnet finde de to børn og deres mor; men nu frygter jeg for, at det ikke vil blive mig muligt. Jeg ved, at mine dage er talte, og at min reise snart er endt. Jeg troede ikke, jeg skulde overleve sidste nat;

thi jeg kunde hverken løfte haand eller fod, og havde de ikke baaret mig ned i baaden, var jeg druknet; thi vandet steg hurtig i skibet. Men hvor ganske anderledes følte jeg mig tilmode nu end under den forrige storm. O, frue, naar man har Kristus ved sin side, da er det let at møde stormen. Jeg kunde nu forstaa, hvad Karl mente, da han sagde, at den indre storm var stille, og derfor kunde de ydre storme ikke forfærde ham. Der var kommen en forbi og havde sagt til min sjæl, der var omtumlet i synd og elendighed: „Di, vær stille! og straks blev det blit stille.“ (Mark. 4, 39.)

Fru Norton var dybt bevæget over den syge mands historie. Inden hun gik bort, tog hun endnu engang i haanden den lille bibel, der havde bragt ham og flere andre saa stor velsignelse; idet hun aabnede den, fik hun øie paa navnet „Morley“, der var skrevet paa det forreste blad. Ved nærmere undersøgelse læste hun med stor forundring følgende ord:

„Givet til Karl Green, da han forlod søndagsskolen, med de bedste ønsker for hans fremtid af hans oprigtigste veninde og lærerinde

Susanne Morley.“

VI.

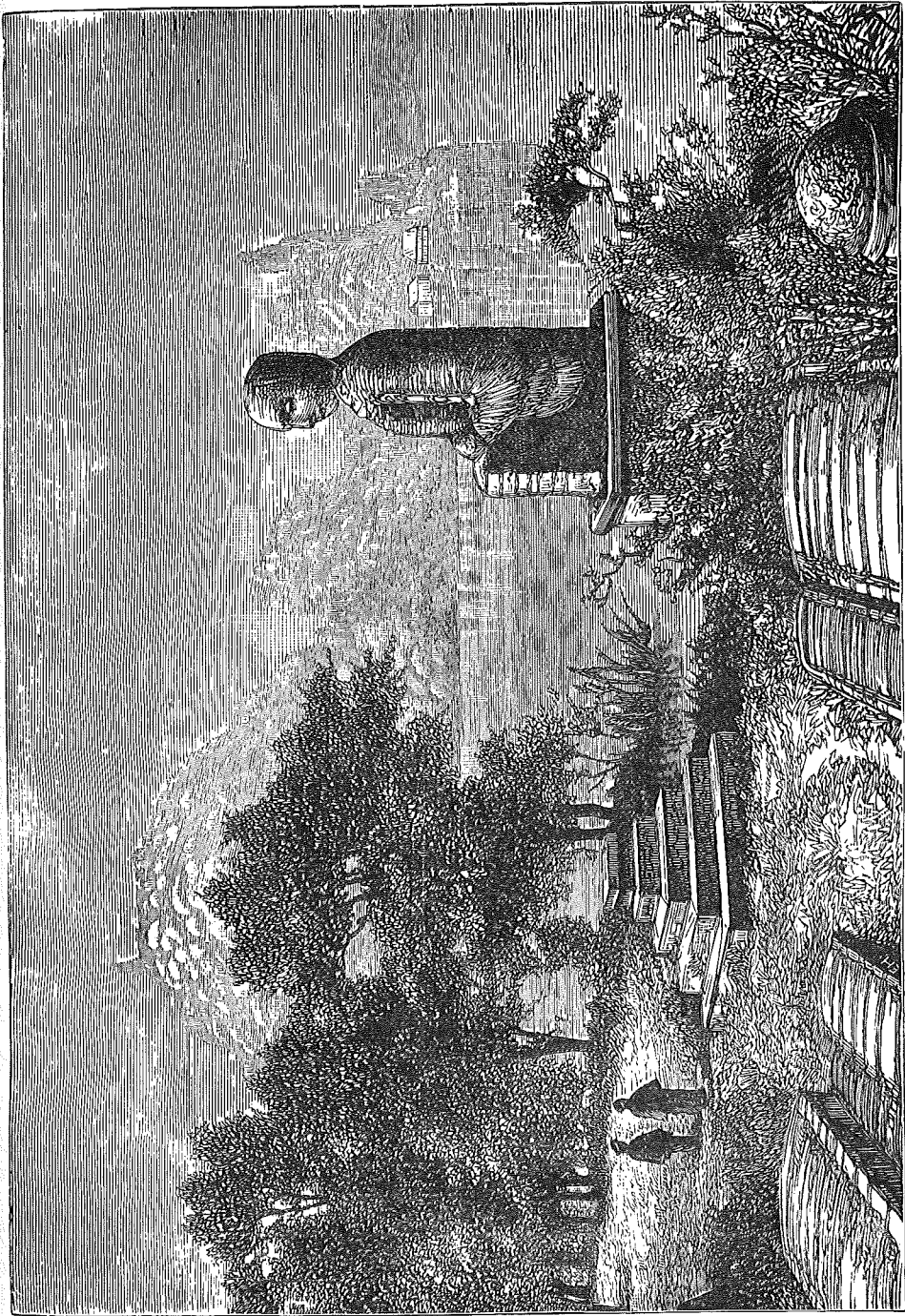
„Mæt os aarke med din misfandhed, saa ville vi synge med fryd og være glade alle vore dage.“

(Pfi. 90, 14.)

Karl Green havde været en forældreløs gut, som Susanne Morley havde holdt meget af. Han havde besøgt pjaltestolen regelmæssig i tre aar, og i det sidste aar havde Susanne begyndt at nære haab om, at den gode sæd havde slaaet rod i hans hjerte. Men hun havde dog aldrig været ganske sikker paa, at gutten virkelig havde givet Frelseren sit hjerte, og da hun, efter at han havde forladt skolen, aldrig mere havde hørt noget om ham, havde hun ofte ængstet sig

Jesus paa veien til Golgatha.

Wigudsbilleder i Japan.

for ham. Hendes bedste haab havde været den bibel, hun ved affæden havde givet ham, og det løfte, han havde gjort, daglig at ville læse nogle vers i den. Dag efter dag havde Susanne bedet for gutten, at Guds ord maatte fæste ho i hans hjerte og gjøre ham „vis til salighed ved troen paa Jesus Kristus.“ Og hvorledes var hun ikke bleven bønshørt — langt over, hvad hun havde turdet haabe!

Men dette var ikke alt. Paa sit næste besøg hos den stakkels Robert Smith, opdagede fru Norton ved at udspørge ham næriere om den matros, som var død i troen paa Jesus ved at læse i den bibel, som Susanne Morley havde givet Karl Green, at denne mand maatte være Pollys og Lovises far. Hun tog flere gange lille Lovise med sig hen til den døende sømand, som var meget glad ved at se sin fordums kamerats barn. Lille Lovise læste ofte høit for ham af den bibel, som hendes far havde lært at elske, og blev aldrig træt af at spørge om ham; hun sagde undertiden:

„Polly og jeg bad ofte til Gud, at han vilde lade os se vor far igjen, men nu maa vi bede om, at vi maa møde ham i himmelen.“

Den syge matros levede kun nogle uger. Han havde ingen slegtninge ilibe, og der var nu intet mere, som bandt ham til livet, nu, da han vidste, at hans kamerats børn levede og blev godt sørgede for. Fru Norton saa daglig til ham og lod ham intet mangle. I fast og uroffeligg tro til Jesus døde han i fred.

Det var med inderlig glæde og tak til Gud, at Susanne fra sin søster modtog budskabet om, hvorledes den bibel, hun havde skæntet den fattige gut med Guds hjælp var bleven et middel til at føre flere andre fra synden til ombendelse og tro. Skjønt Polly i begyndelsen sørgede over, at hun aldrig mere skulde gjense sin far her paa jorden, følte hun dog, at det var langt bedre

at vide ham frelst i himmelen, hvor hun og hendes lille søster ved Guds naade turde haabe engang at møde ham.

Saa megen velsignet frugt bragte en ung lærerindes taalmodige og udholdende arbejde i en enkelt pjaltestole og hendes inderlige bønner! Sikkerlig var det kun et pant paa den rigere og overflødige velsignelse, der er forbeholdt til høstens tid, af ham, der har lovet, at „hans ord ikke skal komme tomt tilbage til ham, men det skal gjøre, hvad han behager, og skal have lykke i, hvad han sender det til“ (Ef. 55, 11.).

I kjære, trofaste og taalmodige arbejdere i de lave vingaarde som disse, svigter ikke og trættes ikke! Søger hos Herren den naade og velsignelse, der hjælper over alle vanskeligheder og skuffelser, og ser i troen fremad til den dag, da I skal se, hvad Gud nu maasse kun lader eders haabe og tro, at „eders arbejde har ikke været forgjæves!“

Da skal I erfare, at de lange aar, da I „pløiede og gravede“, ikke var spildte, men at de beredte jorden for den deilige høst; at hvert sædekorn, I engang udsaaede til hans ære, vandet med eders bønner, maasse endog med eders taarer, er bleven vaaget over og pleiet af Herren selv og opelstet til at bære modne æks, som I, naar høsttiden kommer, skal binde i neg og lægge for hans fødder, idet I siger: „Ikke os, Herre, ikke os, men dit navn ske ære!“ („Fort. for søndagsst.“)

Jesus paa veien til Golgatha.

(Med billede.)

Da tog stridsmændene Jesus og afførte ham purpurklædet og iførte ham hans egne klæder, og de førte ham ud for at korsfæste ham, og han bar sit kors.

Men idet de gik ud, fandt de et menneske, en forbigaaende ved navn Simon fra Cyrene, som kom fra marken, hvilken var Aleksandri og Rufi fader; ham tvang de til at bære

hans kors. Og de lagde korset paa ham, at han skulde bære det efter Jesus.

Og en stor høb folk og kvinder fulgte ham, hvilke baade beklagede og begræd ham; men Jesus vendte sig om til dem og sagde: „I Jerusalems døtre! Græder ikke over mig, men græder over eder selv og eders børn. Thi se, den tid skal komme, i hvilken man skal sige: salige er de ufrugtommelige og de liv, som ikke fødte, og de brystet, som ikke gav die. Da skal de begynde at sige til bjergene: falder over os! og til høiene: skjuler os! Thi gjør man dette ved det grønne træ, hvad vil da ske ved det tørre?“

Fra Japan.

(Med billede.)

Japan er et rige, som i den senere tid har gjort store fremskridt. Særlig har de sidste 20 aar været af stor betydning for dette folk, som i saa lange tider ikke vilde lade europæerne komme ind i sit land og først i 1850aarene gik med paa nogen forandring i saa henfæende.

Nu har Japan telegrafer og jernbaner; dampstibe bygges i sine landet, og skoler arbejder for at bibringe ungdommen mere og mere oplysning og dannelse.

Men hvad der især er glædeligt er, at ogsaa kristendommen faar mere og mere udbredelse i landet, om end størsteparten af folket endnu er hedensk. Sige til 1872 var det ikke tilsladt at prædike evangeliet offentlig der; kun privatundervisning i husene var tilladt; men skotke og amerikanske missionærer arbejdede med stor iver for Guds riges sag, og især blandt de dannede klasser har evangeliet havt ikke ringe fremgang. I 1888 fandtes der i Japan 443 missionærer og 25,500 menighedsklemmer. Men naar man betænkter, at Japan har henved 34 millioner mennesker, forstaar man nok, at det kun er en liden del af befolkningen, som har sluttet sig til kristendommen.

Lev Jesu liv, paa nøie paa,
at i hans fodspor du kan gaa.

F en liden pige skulde lære at skrive. Da hun saa forskriften foran sig, sagde hun: „Jeg kan ikke skrive ligt det.“ Men hun greb pennen og satte den mod papiret. Hendes haand rystede. Hun stansede, saa paa forskriften og begyndte paant. „Jeg kan forsøge“, sagde hun, „og jeg vil gjøre det saa godt, jeg kan.“ Hun skrev en halv side. Bogstaverne var krogede, men hvad kunde man vente mere af hendes første forsøg? Hendes sidetamerat strakte sig over hendes skrivebog og sagde: „Hvilke kragetar du skriver!“ Taarerne kom den lille pige i øinene. Hun var bange, læreren skulde blive vred og skjende paa hende, naar han så bogen.

Men da læreren kom, smilte han og sagde: „Jeg ser, at du forsøger, min lille ven, og mere kan jeg jo ikke vente.“

Da blev hun modigere og betragtede den skjønne forskrift paant; derpaa tog hun pennen og begyndte at skrive. Hun skrev meget nøiagtig med forskriften foran sig, men bogstaverne var snart brede, snart smale og saa ikke pene ud, syntes hun. Hun skald, da hun hørte lærerens trin. „Jeg er bange, De bliver misfornøiet med mig“, sagde hun; „thi mine bogstaver ligner ikke meget forskriften.“

„Nei“, sagde læreren venlig, „jeg er ikke misfornøiet med dig; thi du er kun en nybegynder. Vedbliver du kun saaledes, vil det gaa bedre for hver dag, og du kommer snart til at skrive pent.“ „Tak, kjære lærer“, sagde pigen og vedblev at se paa forskriften.

Paa denne maade hør vi søge at ligne Jesus. Han er vort eksempel. Vi maa forsøge at leve som han. Men naar vi læser om Jesus og hører, hvor hellig, god, og fuldkommen han var, maa vi ikke tabe modet; om vi ikke straks bliver ham lige. Vi kan ikke blive ham lige paa et aar, en dag eller et minut, men dersom vi vedbliver at forsøge og beder Gud om hjælp, skal vi lære af ham, som er saftmodig og ydmyg af hjertet, og vi skal dag for dag blive ham mere og mere lige.

Et samvittigheds/spørgsmaal. *)

Sar I nogengang havt en ond samvittighed, børn? Jeg tænker, at I maa svare „ja“ dertil. Men er I da ogsaa komne til den erkjendelse, at noget værre end en ond samvittighed findes ikke! Af min egen erfaring kan jeg fortælle eder et eksempel derpaa.

Som barn havde jeg sammen med min ældre broder sjaalet sukker; jeg havde ikke alene gjort det én gang, men gang paa gang i løbet af flere uger. O, hvor frygtelig ulykkelig jeg følte mig i denne tid! Jeg kunde aldrig føle mig rigtig glad; mit hjerte havde aldrig ro, stadig hørte jeg noget indeni mig, som sagde: „hvor lykkelig du dog vilde føle dig, hvis du ikke behøvede at gaa og bære paa denne synd!“ Men trods dette bekjendte jeg ikke min skyld, men blev ved paa samme maade.

Men saa var det en middag, at jeg sammen med mine søskende kom hjem efter en spadsertur; jeg behøvede blot at kaste et blik hen paa mor for at forstaa, at alt var opdaget. I første øieblik blev jeg meget bange, men snart fik jeg dog en følelse, som om mit hjerte var bleven lettet for en tung byrde;

*) Efter det tyffe.

jeg følte mig rent lykkelig over, at jeg ikke længere skulde behøve at gaa og holde noget skjult; med glæde vilde jeg have underkastet mig hvilkensomhelst straf; ingen saadan kunde synes mig streng nok.

Jeg kan huske, at jeg dengang havde vanskeligt for at forstaa, at mine forældre ikke straffede mig strengere og viste sig saa kjærlige mod mig; men senere har jeg fattet, at de sandsynligvis har seet min oprigtige anger og kun stræbt efter at bringe mig til at indse, at jeg havde syndet mere mod Gud end mod dem. Men jeg glemmer ikke denne tid, da Guds stemme ikke et øieblik lod mit hjerte have ro, og det har for fremtiden bragt mig til at erkjende, at intet er saa tungt at bære paa som en synd, som man ikke har bekjendt for Gud og mennesker, og det har været mit alvorlige forfæet aldrig at holde noget skjult.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 20.

Et ord i parentes sagt.

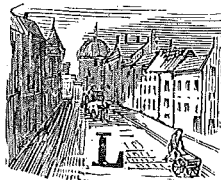
Begravne byer m. m.

1. Naar du vil narre en polak, maa du være fuld af list. [2 elve og to byer.]
2. At Henrik skulde blive lei denne bog, troede Nils ikke. [2 byer og 2 bibelsk-geogr. steder.]

Otto Svistendahj.

Billedgaade.

A

lb

V i

NORGE afs

10 1821